

ELMER DAVIS

Những Quả Bóng Đỏ

Sau này khi Lundy tự nhủ rằng anh đã bị cám dỗ đến mức không đủ sức cưỡng lại. Thật ra trước đây anh chưa bao giờ bị cám dỗ 1 cách thực sự, vì chưa bao giờ anh gặp hoàn cảnh thuận lợi đến như vậy. Hôm đó anh tới ngân hàng - một chi nhánh ngân hàng trong khu phố nghèo nàn, xiêu vẹo nơi anh mới dọn tới - để cắt 1 phiếu lãi ở tín phiếu cuối cùng của anh ; tất cả số tín phiếu khác và tiền bạc, anh đã mất hết trong mưu đồ điên khùng của anh định kiếm 1 khoản tiền ở thị trường chứng khoán đủ để nghỉ việc, dọn đến sống ở bang Florida. Anh mang hộp két ký thác của anh vào 1 trong những phòng nhỏ nơi mà mọi người khoá trái cửa lại, mở két ký thác để cắt phiếu lãi, hoặc bỏ hay lấy đi những đồ quý giá của mình. Phòng nhỏ vừa được một bà to béo đeo đầy trang sức quý, dùng xong, đi ra, để lại đầy sàn những tờ giấy bị xé vụn.

Hơi bức bối, Lundy gạt các mảnh giấy vụn và nhìn thấy 1 phong bì đựng tiền mà rõ ràng bà béo bỏ sót. Một vụ ngân hàng phá sản mới đây trong thành phố đã làm nhiều người lo sợ ; người đàn bà béo tốt

trông có vẻ loại người muốn rút trương mục ở ngân hàng ra thành tiền mặt rồi cất vào két ký thác của mình. Lundy hé mở cánh cửa định gọi bà ta lại nhưng thấy bà ta đã ra khỏi ngân hàng. Anh nhanh nhẹn đóng cửa lại, đếm số tiền. Gần 30.000 USD, đủ để cho 1 người sống phong lưu cho tới hết đời tại 1 thị trấn nào đó ở Florida.

Lundy vội nhét phong bì vào túi trong.

Rồi anh rời ngân hàng, sang qua phố, vào 1 công viên nhỏ có hàng rào sắt bao quanh. Anh biết đây vốn là 1 hoa viên tư nhân thuộc quyền sở hữu của những gia đình xa xưa đã có thời sống trên quảng trường này ; ban đêm cổng của công viên bị khoá chặt, 1 người bảo vệ gác nó. Nhưng ban ngày thì nó được mở cho mọi người vào chơi. Anh ngồi xuống 1 cái ghế dài, người run rẩy trong cơn gió mùa đông, chiếc phong bì trong túi nóng hổi giống như 1 miếng sắt nóng bỏng. Anh quả là ngu xuẩn. Khi anh cầm chiếc phong bì, anh nghĩ rằng nó sẽ không bị phát hiện là bị mất trong vòng 1 tháng, cho tới khi người đàn bà lại đến để cắt phiếu lãi. Nhưng nếu bà ta để tất cả tiền bạc trong két ký thác thì bà ta rất có thể trở lại và phát hiện ra số tiền bị thiếu vào ngày mai - hoặc chiều hôm nay. Các nhân viên ngân hàng sẽ nhớ ra Lundy - anh vừa mới thuê két ký thác ; họ có thể nhớ ra rằng anh đã đến phòng nhỏ sau bà ta. Nếu bây giờ anh lại thôi việc và đến Florida, đó sẽ là 1 sự thú nhận. Nhưng tối nay, ngày mai anh có thể bị thẩm vấn, phòng anh bị khám xét. Anh có thể giấu tiền ở đâu ?

Cổ họng anh khô khốc ; anh đứng dậy, đi vào giữa công viên, anh đã trông thấy ở đó 1 vòi nước. Không biết phải làm gì, anh nhìn vào cái

bệ cao bằng bê tông của bệ đựng nước uống công cộng. Rồi mắt anh nheo lại ; thành bệ có chỗ vỡ - một lỗ hổng đủ lớn để thò bàn tay vào. Bên trong tối mù mù, nơi mà không ai nghĩ tới việc tìm kiếm 1 thứ gì, nơi mà ai giấu vật gì trong đó có thể trở lại bất cứ lúc nào để lấy.

Lundy quỳ xuống bên cạnh máy nước ; ai đi qua chắc cũng không thấy 1 người đàn ông mặc măng tô không cài khuy lỏng thong bên dưới, quỳ xuống buộc dây dầy. Nhưng khi anh đi tiếp, chiếc phong bì đựng tiền không còn như mảnh kim loại nóng bỏng trong túi áo nữa. Anh đã giấu nó trong cái lỗ hổng ở bệ máy nước.

Tối hôm đó hai thám tử của sở cảnh sát đến gặp anh để thẩm vấn một cách rất lễ độ và anh tươi cười tiếp họ.

"Đúng như thế đấy," anh nói. "Có 1 bà già béo tốt vào phòng đó ngay trước tôi ; bà ta ra, để lại các mảnh giấy vụn đầy sàn nhà, tôi gạt chúng vào sọt rác. Hãy tìm xem sọt rác được mang đi đâu, may ra các ông sẽ tìm thấy tiền... Không, tôi không phản đối gì nếu các ông muốn xem xét nơi đây, chỉ để làm các ông yên tâm thôi"

Sau đó anh tự hỏi liệu anh có phản ứng thái quá không. Họ bỏ đi, có vẻ bị thuyết phục, nhưng anh chưa thể cảm thấy an toàn. Anh nên để số tiền ở chỗ đó ít lâu. Không có sự rủi ro lấy 1 phần triệu là ai đó nhìn vào bên trong cái máy nước bị vỡ. Không có hy vọng là anh lấy lại được số tiền đó vào ban đêm ; cánh cổng công viên bị khoá, người bảo vệ gác ở đó. Một ngày nào đó không có ai ở gần, anh sẽ quỳ xuống làm như buộc dây giày.

Sáng hôm sau, lúc vào công viên, anh nhìn thấy 1 cái gì đó như đám

mây màu đỏ ngay trên cái máy nước. Một sự báo nguy màu đỏ. Anh hốt hoảng nhưng rồi thấy rằng đó chỉ là 1 chùm quả bóng đồ chơi trẻ con do 1 ông già cầm trong tay. Trong ba tuần lễ sống gần nơi đây, chưa bao giờ anh thấy ai bán bong bóng ở chỗ này ; việc buôn bán không thể khá được, chẳng bao lâu ông già sẽ bỏ đi thôi. Nhưng buổi tối, khi Lundy quay lại, ông già vẫn ở đó, đứng bên cạnh cái máy nước.

Khi đi qua, Lundy liếc nhìn ông, ông ta già nhưng trông còn khoẻ mạnh. Rất có thể đó là 1 người trẻ cải trang chứ không phải là 1 người bán bóng thật ; ông ta có thể là thám tử được cử ở đó để canh chừng anh. Lundy đi về nhà, người run lên. Không có ai có thể nhìn thấy anh nhét tiền vào đó nhưng giả sử do một sự tình cờ nào mà số tiền đã bị phát hiện. Cảnh sát biết tên ăn trộm phải quay lại để lấy số tiền. Vì vậy họ để 1 người ở lại canh chừng. Nhưng liệu họ có để lại số tiền ở đó để bẫy anh không ?

Sáng hôm sau, người bán bong bóng vẫn ở đấy. Ngày hôm đó Lundy đến ngân hàng, đánh liều hỏi 1 câu. Không, viên quản đốc ngân hàng nói, họ chưa tìm thấy số tiền. Nhưng họ tin sẽ tìm thấy. Lundy nhận thấy viên quản đốc nhìn anh một cách nghi ngờ.

Chiều hôm đó, lúc đi ngang qua, anh nói với người bán bong bóng.
"Muộn rồi ông vẫn còn ở đây hả ? chắc kiếm được khá."

"Không khá lắm đâu. Nhưng tôi ở lại đây cho tới lúc họ khoá cổng ban đêm và nhân viên bảo vệ tới canh gác chỗ này."

Thế là không có lúc nào mà cái máy nước không bị canh chừng. Đêm đó là đêm đầu tiên Lundy không ngủ được. Sáng ra đám mây đỏ vẫn

còn ở đó, lơ lửng bên trên cái kho báu của anh.

Được, nếu việc buôn bán không ra gì thì người bán bóng sẽ bỏ đi nơi khác để bán những quả bóng của ông ta. Lundy đợi thêm 3 ngày nữa, trong 3 ngày đó, sáng cũng như tối anh vẫn trông thấy cái tín hiệu báo nguy màu đỏ ấy. Anh không thể chịu được lâu hơn nữa, một người bán bóng bóng mà lại bán ở 1 nơi trước đây không bao giờ Lundy nhìn thấy ai bán bóng, thì không thể là người bán bóng được. Nhưng nếu cảnh sát để nguyên số tiền đó thì anh còn cơ hội, đến khi không có ai xung quanh, tấn công người bán bóng, đánh ngã ông ta, lấy số tiền rồi tẩu thoát trước khi có người tới.

Thế là anh đợi thời cơ, thấy ông già 1 mình, anh tới chỗ ông ta, giả bộ mua 1 quả bóng, rồi đánh ông ta, đánh thẳng tay và dữ dội, vào quai hàm. Ông già gục xuống - quỵ xuống và bất tỉnh. Lundy quỳ gối, thọc tay vào cái lỗ hổng ở bệ máy nước.

Khi ông già ngã xuống, hàng chục quả bóng đỏ bay lên trên không, vì tuột khỏi bàn tay ông ta ; hàng chục tín hiệu báo nguy màu đỏ đột nhiên có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi trong công viên cũng như các phố lân cận. Khi Lundy đứng lên, nhét tiền vào túi, anh thấy 1 cảnh sát viên đi tới. Anh quay phía sau cũng lại thấy 1 cảnh sát viên khác, anh làm ra vẻ thản nhiên bước đi.

"Lại đây ! " người cảnh sát nói. " Lão Joe bị sao thế kia ? "

"Tôi không biết. Tôi không làm gì cả." Nhưng người bán bóng lúc này đã nói được, giải thích cho người cảnh sát sự việc vừa qua. Người cảnh sát quay lại về phía Lundy, nghiêm khắc nói :

"Sao ông đánh ngã 1 ông già vừa mới ra khỏi bệnh viện ? "

"Vừa mới ra khỏi bệnh viện à ?" Lundy hỏi.

"Chứ còn gì nữa. Ông lão bị ốm suốt 1 tháng. Anh không nhận thấy tháng trước ông ấy không đến đây, chỗ bán hàng thường xuyên của ông ấy gần cái máy nước à ? Trong 20 năm, đây là lần đầu tiên ông ấy vắng mặt ở đây.... Lại đây, anh rút tay ra khỏi túi đi ! Ô, không phải súng à ? Giấy tờ thôi à ? Được đi theo tôi và xuất trình chúng với ông đại úy ở đồn cảnh sát."

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003